



22

170.
1795/

ORDINIS IVRIDICI

IN

ACADEMIA VITENBERGENSI

H. T.

DECANVS

D. CHRISTIANVS GOTTLIEB

HOMMEL

DIGEST. INFORT. ET NOV. PROF. PVBL. ORDINAR.

CVRIAE PROVINC. ELECT. SCABINAT. ET FACVLT.

IVRID. VITENB. ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO

SALVTEM PLVRIMAM DICIT.

Exponuntur

Quaedam de iuribus ecclesiae debitoribus singularibus in mutuo.



ORDINIS IVRIDICI

IN

ACADEMIA VITBERGENSI

N. T.

DECANVS

D. CHRISTIANVS GOTTLIB
HOMMEL

DIGNIT. INDEAT. ET NOVATION. PVBL. ORDINAR.

SCIENT. PNOVING. FLECT. SCABINAT. ET PNOVING.

IVRID. VITBER. ADESSOR.

LECTORI PNOVING.

SCIENT. PNOVING. FLECT. SCABINAT. ET PNOVING.

CONFERENTIA. VITBERGENSI. PNOVING. FLECT. SCABINAT. ET PNOVING.

CONFERENTIA. VITBERGENSI. PNOVING. FLECT. SCABINAT. ET PNOVING.

CONFERENTIA. VITBERGENSI. PNOVING. FLECT. SCABINAT. ET PNOVING.

CONFERENTIA. VITBERGENSI. PNOVING. FLECT. SCABINAT. ET PNOVING.

CONFERENTIA. VITBERGENSI. PNOVING. FLECT. SCABINAT. ET PNOVING.

Handwritten marginal notes on the left edge of the page, including numbers and small text.





Ecclēsiā christianā in et sub re publicā esse, non vero rem publicā in ecclesia, omnes ii, qui sana tradunt iuris ecclesiastici praecepta, profitentur. Constituit enim iste coetus sacer, in certum congregatus locum, cultus diuini exercendi gratia, collegium, aut vniuersitatem supremae principis curae subordinatam. Repraesentat personam moralem, quae iuribus collegii communibus, vt arcam communem habendi, directores et administratores constituendi, sumtus ad conseruationem necessarios colligendi, gaudet, iuraque diuersa ex contractibus cum aliis celebratis sibi acquirere, e contrario ex iisdem obligari potest. Inter illos contractus, MUTUUM, quo ecclesia res fungibiles aut dat, aut accipit ea lege, vt istae in eodem genere restituantur, in primis eminet. Cum ecclesia creditrix variis vtatur iuribus singularibus, quae, me praeside, in Disputatione, *de iuribus ecclesiae creditricis singularibus in mutuo*

ufurario. Vit. Anno MDCCLXXI. sunt exposita, non nulla de iuribus ecclesiae debitoribus singularibus in mutuo, tradere, in praesenti constitui.

In numerum priuilegiorum, quibus munita est ecclesia debitorum, in primis refertur hoc, quod se contra creditorem ex mutuo dato agentem tueri possit exceptione versionis in rem ecclesiae non factae. Quae defensio in iure utroque satis fundata est. In NOVELLA enim IVSTINIANI CXX. cap. VI. §. 3. de ea ita disponitur: *Εἰ δὲ τις ἢ ἐπίσκοπος, ἢ οἰκονόμος, ἢ διοικητὴς οἷς δήποτε εὐαγῆς οἴκου, εἴτε ἐν τῇ βασιλίδι, πόλει, εἴτε ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κειμένε, χρήματα ἐδανείσατο, ἢ μετὰ ταῦτα δανείσατο: κελύομεν μὴδὲ αὐτοῖς ταῦτα καταλογίζεσθαι ὑπὸ τῆς εὐαγῆς οἴκου, εἰ μὴ πρότερον δείξωσιν ὅτι εἰς χρεῖας τῆς εἰρημένης εὐαγῆς οἴκου ταῦτα προεχώρησεν. μὴτε αὐτὸν τὸν δανειστὴν ἢ τὰς κληρονόμους αὐτῆς κατὰ τῆς εὐαγῆς οἴκου ἔχειν τινὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἀγωγὴν, εἰ μὴ δείξωσιν ὡς εἰς αἰτίας τῆς εὐαγῆς οἴκου προσηκείας τὰ χρήματα προεχώρησαν. ἀλλὰ κατὰ τῆς δανεισαμένης τὰ χρήματα καὶ τῶν αὐτῆς κληρονόμων τὰς ἰδίαις κινῆν ἐναγωγὰς.* Secundum versionem IO. FR. HOMBERGKII ZU VACH: *Si Episcopus aliquis, vel Oeconomus, vel Administrator cuiuslibet venerabilis domus, sive in hac regia urbe, sive in provinciis sitae, mutuum pecuniam acceperit, vel postea accepturus sit: iubemus, ne illi sacrae domui eam impudent, nisi prius eam in utilitatem dictae sacrae domus versam esse ostenderit: neque ipse creditor, vel heredes eius contra venerabilem domum eius nomine ullam actionem habeant, nisi in causas ad venerabilem domum pertinentes pecuniam illam versam esse ostenderit: sed actiones suas contra eum, qui mutuum pecuniam accepit,*

accepit, eiusque heredes moueant. Inde deprompta est AVTH. Hoc
ius porrectum C. de S. S. Eccles. ubi in fine ita sancitum: et is
creditor hic intelligatur, qui, quod credidit, probat, in utilitatem di-
uinae domus processisse. Comprobat hanc sententiam, et INNO-
CENTIVS III. in cap. 4. X. de Fideiuss. his verbis: ne quis religiosus
absque maioris partis Capituli, et Abbatis sui licentia pro aliquo fide-
iubeat, vel ab aliquo pecuniam mutuam accipiat ultra summam com-
muni prouidentia constitutam: alioquin non teneantur Conuentus pro
his aliquatenus respondere. Nisi forte in utilitatem domus ipsius mani-
feste constiterit redundasse. Eam quoque, in specie proposita,
suam fecit ALEXANDER III. in cap. I. X. de Deposita rescri-
bens: cum enim non constet nobis pecuniam tuam, quam ille vir Be-
nial impia et detestabili surreptione furatus est, in ecclesiae utilitates con-
uersam, non debemus de iure, nec possumus contra canones eiusdem ec-
clesiae praecise intentare iussionis instantiam, ut tibi eandem reddant
personae, non ecclesiae, commendatam. Cum quoque ecclesia iuri-
bus alius ciuitatis fruatur, quod LEYSER ad Pand. Spec. XXII.
med. 2. copiosius edocet: textibus laudatis commode iungi
possunt placita ICTI VLPIANI in L. 27. D. de Reb. cred. verbis:
Ciuitas mutui datione obligari potest, si ad utilitatem eius pecuniae ver-
sae sunt: alioquin ipsi soli, qui contraxerunt, non ciuitas, tenebuntur.

Quatenus vero creditori ex mutuo dato agenti haec excep-
tio ita opponi possit, vt hic versionem in utilitatem ecclesiae
factam probare, necesse habeat, res est accurata disquisitione
digna. Qua vero in causa multum sane refert, quis mutuum
et sub quibus circumstantiis erogauerit. Quodsi creditor con-

6

tra administratorem aerarii ecclesiae, aut eius patronum, aut parochum, qui proprio, vel etiam ecclesiae nomine, mutuum sumsit, ita agit, ut hic ex suis bonis propriis accepta restituat: quin ille a probatione versionis in utilitatem ecclesiae factae immunis sit, cum ecclesia hac in specie nihil praestet, et aes alienum ab his personis solis contractum non sit debitum ecclesiae, licet nomine ecclesiae acceptum, haud dubitandum, CARPZOV. in Jurispr. For. Part. II. Const. 16. Def. 23. conditionemque certi ex mutuo contra hos et durante, et finito officio, eorumque heredes, non vero aduersus eorum successores in officio, institui posse, cum CARPZOVIO Lib. II. Respons. 108. n. 14. PHILIPPI ad Decis. Sax. El. XVI. Obs. 4. n. 6. et HOMMELIO in Rhapsod. Iur. Obs. 385. est statutum. Sin vero creditoris mota actio ad id tendit, ut his personis mutuum datum ab ecclesia, et ex eius patrimonio restituatur: iuris utriusque interpretes in eo, quod conuentae ecclesiae integrum sit, agenti opponere exceptionem, pecuniam numeratam in utilitatem ecclesiae haud collocatam fuisse, consentiunt, sententiamque suam per sancita antea laudata firmanat. Atque hanc exceptionem perpetuo ecclesiae competere, tum, quia nullibi ad certum tempus restricta reperitur, tum, quia exceptiones regulariter sua natura perpetuae sunt, iuris est notissimi. L. 5. in f. D. de except. dol. mal. et met. I. H. BOEHMER. in Iur. Eccles. Prot. Lib. III. Tit. XVI. §. 43. Quae ecclesiae allegatio hac in specie ita est privilegiata, ut non ecclesiae debitrice, sed creditori iniungatur probatio, datum atque acceptum mutuum in ecclesiae commodum omnino impensum fuisse.

fuisse. Quod imprimis elucet ex NOVELLA CXX. cap. VI. §. 3.
 et AVTH. *Hoc ius porrectum* C. de SS. Ecclef. Creditor vero
 hoc onus probandi neque propterea declinare potest, quod ec-
 clesia, tempore pecuniae mutuo datae, illa indiguerit, si qui-
 dem Legem fin. D. de Exercitor. actione, ubi dicitur, ad hoc,
 vt actio exercitoria creditori competat, sufficere, si, cum pe-
 cunia crederetur, nauis in ea causa fuerit, vt refici deberet, ob
 diuersitatem rationis, ad praesentem speciem accommodari
 non posse, accurate obseruat CARPZOV. Lib. II. Respons. 107.
 n. 8. seqq. neque ex eo ab hoc onere probandi immunis red-
 ditur creditor, quod in chirographo super mutuo dato atque
 accepto administrator, aut patronus, aut vnus ex clero con-
 fessus fuerit, pecuniam in vtilitatem ecclesiae conuersam esse,
 et vnus ex iis infimul exceptioni pecuniae in rem ecclesiae non
 collocatae renunciauerit, cum haec confessio atque renuncia-
 tio ecclesiae, tanquam tertio, in cuius prauiudicium est facta,
 nocere nequeat, et sicut confessio de non numerata pecunia in
 chirographo exceptionem non numeratae pecuniae haud ex-
 cludit, arg. AVTH. *Si quis vult caute* C. qui potior. in pignor.
 ita etiam confessio de versione in rem in chirographo expressa,
 ecclesiae exceptionem non factae versionis non adimit. WERN-
 HER. Part. I. Obs. 142. LEYSER. ad Pand. Spec. CXXXI. med. 9.
 Autumat quidem HOMMELIVS in Rhapod. Iur. Obs. 190.
 confessionem in chirographo factam, pecuniam ad contribu-
 tionem bellicam commodatam fuisse, instar probationis esse.
 Cum vero haec sententia lege aliqua haud nitatur, et fraudi-
 bus ansam dare possit. maiori iure, et hanc confessionem non
 suffice-



sufficere, sed alia adminicula et coniecturas, pecuniam in necessitatem, aut vtilitatem ecclesiae collocatam esse, accedere oportere, est existimandum. Quoniam vero probatio versionis in alterius commodum habetur difficilis, quippe quae facti alieni est, atque adeo, cuius causa ignorantiae censetur probabilis: creditori eatenus est subueniendum, vt praecua litis denunciatione et iudicis imploratione, administratores ecclesiastici cogantur, creditori in probanda versione adfistere, libros rationum exhibere et ostendere, quo mutuam peruenerit. Conf. DECIS. SAX. ELECT. XVI. STRYCK. Vfus Mod. Tit. de Reb. cred. §. 18. IO. VLR. DE CRAMER in Obs. Iur. Vniuers. Part. I. n. 116. Dubio etiam caret, quin et super hac exceptione versionis in vtilitatem ecclesiae factae iis, qui ecclesiam repraesentant, iusiurandum deferri possit, quippe qui ex antiquis rationibus et registris suis, in quem usum pecunia sit mutuo accepta, notum habere possint. I. H. ROEHMER. in Inst. Iur. Can. Libr. III. Tit. XV. §. 6. Ceterum, si probatum fuerit, pecuniam mutuo sumtam semel fuisse collocatam in ecclesiae commodum, nihil amplius refert, vtrum vtilitas ista etiamnum duret, an vero fuerit momentanea. Sufficit enim, versionem in vtilitatem ecclesiae fieri, etiamsi illa euauerit, et satis est, ab ecclesia ex mutuata pecunia templum, aut aliud ecclesiasticum aedificium constructum, aut reparatum fuisse, etiamsi illud igne paulo post pereat, si quidem hoc in negotio ad principium, num illud vtiliter sit gestum, monente ICTO VLPIANO in L. 10. §. 1. D. de Negot. gest. vnice respiciendum, casumque fortuitum superuenientem dominus ferat. Quin et si
constet,

constet, in causam quidem necessariam ac vtilem fuisse mutuo datam pecuniam, sed priusquam ab ecclesiae administratore in destinatum causam verteretur, casu amissam fuisse, ut si furto, vel in via a deprædatoribus fuerit oblata: creditori id imputandum non esse, sed ecclesiam debitricem ad restitutionem pecuniae obligari, cum et hæc in re non exitus, sed probabilis rei gerendæ ratio spectanda sit, ex L. 10. §. 1. et L. 12. §. 2. D. de Negot. gest. facile est ad intelligendum. STRYCK. Vltus Mod. Tit. de Reb. cred. §. 65.

Ab hac credendi ratione valde diuersa est ea, qua mutuum est erogatum ab illis, qui sub nomine Inspectorum ecclesiasticorum veniunt, scilicet Superintendentæ, Ecclesiae Patrono, Dominis iurisdictionalibus, Pastore et iis, qui ecclesiam repræsentant. Quod si enim ab his aes alienum coniunctim est adhibitum, et super acceptum chirographum datum et subscriptum, nec non, si insuper in securitatem crediti pignus in rebus ecclesiasticis auctoritate Consistorii constitutum: nihil est certius, quam, ecclesiam simpliciter ad restitutionem rei acceptæ obligari, et creditorem a probatione molesta versionis immunem esse. BERGER. in El. Disc. For. Suppl. Part. I. Tit. V. pag. 38. BERLICH. Decif. CCCI. num. 31. Quod et dicendum, si omnes parochiani nomine ecclesiae simul mutuum contraxerint, vel procuratorem ad erogandum pro ecclesia mutuum constituerint, isque pecuniam a creditore acceperit.

CARPZOV. Jurispr. For. Part. II. Const. 6. Def. 18. n. 10. I. H.
BOEHMER. in Iur. Paroch. Sect. VI. cap. II. §. 34.

Potest tamen euenire, vt et hac in causa ecclesia conuenta se tueri velit hac exceptione, pecuniam acceptam in commodum eius non esse collocatam, atque hoc ex capite restitutionem in integrum petat. Quis tunc probet? quaestio moueri potest. Et hoc in casu, non creditori, sed ecclesiae debitrice, quod mutuo data et accepta pecunia in utilitatem ecclesiae haud procefferit, probationem imponendam esse, statuendum. cap. 3. X. de restit. in integr. STRYCK. Disp. de probanda vers. cred. cap. 2. §. 24. G. L. BOEHMER. in Princip. Iur. Can. Lib. III. Sect. V. Tit. VIII. §. 714. Qua tamen in re monitum I. H. BOEHMERI in Iur. Eccles. Prot. Lib. III. Tit. XVI. §. 36. omni attentione dignum iudicandum, ne iudices in concedenda restitutione in integrum nimis procliuēs sint, cum facile verum haberi possit id, quod asserit WILH. ANTON. A FREUNDENBERG de Rescript. morat. Conclus. 32. num. 14. cauendum esse omnibus a contractu cum ecclesia, *tanquam re pestifera et perniciosissima.* Quae adsumtio vero ecclesiae in negotiis ineundis non potest non vehementer obesse, idque dici, quod ICTI circa restitutionem minorum monuerunt in L. 24. §. 1. D. de minor. et L. 17. §. 1. D. de administr. et pericul. tut. nempe hac ratione ecclesiae et minoribus commercium quodammodo interdicti.

Pro-

Progredior ad alia iura singularia ecclesiae debitrice legis concessa, in quorum censum et venit beneficium vsurarum leuiorum siue minutarum. Vt enim eo, facilius debita ecclesiastica ex redditibus tolli possint, in fauorem ecclesiae aete alieno obrutae vsurarum quantitatem vsque ad quartam centesimae, id est, tria pro centum, restrinxit **IUSTINIANVS** in **NOVEL. CXX. cap. I. §. 2.** Cui iungi potest **AVTH. Hec ius porrectum C. de SS. Eccles.** Ita et secundum **RECESS. IMPER. NOVISS. de anno 1654. §. 174.** a legitima vsurarum quantitate, quae sunt quincunces, excipiuntur debita ecclesiastica, quippe quae vsurae per arbitrium iudicis determinantur. Porro quem ad modum Principi ius competit ecclesiae inopi succurrendi per indultum moratorium, aut creditorem ad particularem solutionem accipiendam adstringendi, ita et Ei potestas haud deneganda, soluendas ab ecclesia vsuras, ex iusta causa, moderandi, imo eas remittendi. **I. H. BOEHMER. in Iur. Eccles. Prot. Lib. III. Tit. XVI. §. 46 et 48. G. L. BOEHMER. in Princ. Iur. Can. Lib. III. Sect. V. Tit. VIII. §. 715.**

Tum et **IUSTINIANVS** in **NOVELLA CXX. cap. 6. §. 2.** in sine, ecclesiae debitrice ius concessit, creditoribus offerendi res in solutum. Quoniam enim hoc ius, emtore non inuento, res debitoris aestimatae, creditori ut dentur in solutum, aliis quoque debitoribus in **NOVELLA IV. cap. 3. et RECESS. IMPERII NOVISS. de anno 1654. §. 172. nec non ORD. PROC.**

SAX. VET. Tit. XXXIX. §. 18. et REC. Tit. XXXIX. §. 19. fit communicatum, STRYCK in Disp. de beneficio dationis in solum: hoc tamen beneficium ecclesiae datum duo habet singularia et fauorabilia, primo, quod res ecclesiasticae in solum dandae non permittantur electioni creditoris, quas in solum accipere malit, vt in aliis debitis alias iuris est, sed arbitrio ecclesiae debitoris relinquatur, quas res creditori in solum dare velit. Deinde quod ecclesia possit res mediocres in solum offerre, et quidem partim frugiferas, partim steriles possessiones ex dispositione laudatae NOVELLAE CXX. cap. 6. §. 2. in fin. cum alii debitores res optimas et praestantissimas creditori offerant. STRYCK ad BRVNEMAN. Ius Eccles. Lib. II. cap. XV. §. 31. Quae singularia ecclesiae concessa in numerum impiorum refert RECHENBERG. in Disp. de eo, quod in piis causis impium est. Sect. III. §. 9. Sed minus recte, cum salus ecclesiae, et bonum publicum priuatorum actionibus et exactionibus merito sit praefarendum.

Tandem inquirendum, an et ecclesia obaerata ad beneficium competentiae, seu deductionis, vi cuius in soluendis debitis tantum illi ex bonis suis sit relinquendum, quantum pro cultu diuino, conseruandis rebus sacris et ecclesiasticis, ac sustentatione ministrorum necessarium, sit admittenda? Icti pragmatici in decidenda hac quaestione non conueniunt. Qui negant, in quorum numerum inprimis referendus est PERT-

SCHIVS in El. Iur. Can. et Prot. Ecclef. Lib. II. Tit. XXXVI. §. 951. his vtuntur argumentis, legem expressam deficere, qua beneficium competentiae ecclesiae vindicetur, singulis parochianis id incumbere, vt ecclesiae subueniant, pro facultatibus suis, inopi, aut hanc alii ecclesiae vniendam esse, nec ciuitatibus hoc ius singulare esse adiudicatum, teste HORNIO in Disp. de beneficio competentiae ciuitatibus non competente, et WERNHERO Part. VII. Obs. 85. Qui vero aiunt, fundamentum assertionis suae collocant in lege tacita, seu consuetudine, et dicunt, saepe contingere, vt parochiani variis calamitatibus ad inopiam aequae sint redacti, reipublicaeque maxime interfit, ne ecclesia alii vniatur, omnibusque bonis spoliatur et destruat, nec non, cum clericis vsu fori HOMMEL in Rhapsod. Iur. Obs. 136. imo in RESCRIPTO SAX. ELECT. de anno 1782. hoc beneficium sit concessum, nec id ciuitatibus et vniuersitatibus, variis responsis ac praecudiciis a BERGERO in El. Disc. For. Tit. XXXIX. Obs. 7. n. 7. et in Suppl. Part. I. pag. 377. et Part. II. pag. 1195. nec non RIVINO ad Ord. Proc. Sax. Tit. XLI. Enunc. 20. et MENCCKENIO in Proc. Iur. Com. et Sax. El. Tit. XXXIX. §. 38. adductis, denegatum: multo magis ipsam ecclesiam ad istud, propter fauorem pietatis, quem in iure praeciuatibus habet, HORN. in Responf. Iur. Class. XI. Resp. 92. n. II. et LEYSER. ad Pand. Spec. LXI. med. 4. admittendam esse, contendunt. Haec aiens assertio in Saxonia nostra non modo variis Rescriptis a BERGERO in Elect.



Disc. For. Suppl. Part. I. pag. 380. laudatis comprobatur, sed et renunciatio huius beneficii a ciuitate aut ecclesia facta in Istitis pro inualida declaratur. Quod beneficium ecclesiae aduersus viduam quoque et liberos defuncti pastoris, deseruitum actione persequentes, in Tribunali Wismariensi indultum fuisse, commemorat ENGELBRECHT. in Obs. For. Obs. XXVIII.

Iam vero filum tractationis meae abrumpo, et alia propono. Est enim commendandus ex ingenio, doctrina atque humanitate sua

Vir Praenobilissimus et Ornatissimus

FRIDERICVS ALBERTVS SCHMIDT

Königsbrücca. Lufatus,

Rerum fiscalium Procurator, et causarum Patronus Dresdensis,

de cuius vita, studiisque laudatissime actis ipsam differentem audire iuuabit.

Natus sum anno huius seculi LXIII. die XXI. Septembris in oppido Lusatiae superioris, cui nomen est Königsbrück. Pater erat M. IOANNES ALBERTVS SCHMIDT, Pastoris primarii munere ibi fungens, mater IOANNA SALOME ex gente KOENIGIANA. Vtrumque parentem mortuum deploro. Bonarum artium fundamenta in vrbe patria posui. Postea ad scholam Crucianam, quae Dresdae est, accessi, at, quacum diu conflaxi, incommoda valetudo moras mihi obiecit in studiorum cursu, et me inuitum quoque et reluctantem impulit, atque coegit, vt cum Musis meis, liberiori aura fruens,
ruffi-



rusticarer. Domum me contuli. A patre dilectissimo litteris ad academiam spectantibus imbutus, precibus amicorum cedere aliudque vitae genus sequi, non potui. Ancipite igitur adhuc valetudine Lipsiam adii, ubi anno cIo Io CCLXXXIII. ERNESTO PLATNERO, Redtore Magnifico, sacris academicis initiatus inque numerum discipulorum relatus sum. In philosophia et philologia REIZIO, ERNESTIO, WIELANDIO, PLATNERO, nec non GEHLERO, in historia WIELANDIO, BECKIO, et WENCKIO, in iurisscientia Illustribus Viris, IUNGHANSIO, BIENERO, SCHOTTIO, KINDIO, SEGERO, BAVERO, EINERTO et WINKLERO usus sum praeceptoribus, idque eo feliciter mihi contigit, quo magis magisque corporis firmitas indies cresceret. Superato examine, quod pro praxi iuridica vocant, anno LXXXVI. per duplicatum semestre totum iurisprudenciam me dedi, beati SCHOTTII patrocinio et consiliis, quem pio et gratissimo animo celeberrime egregie adiutus. Dresdam deinde redii, causisque in foro orandis et rei iudicariae in pagis administrandae operam dedi, munere advocati causarum fiscalium anno LXXXIX. et exinde tantis patronorum et fautorum beneficiis ornatus sum, ut, vitam, quam olim cum valetudinis periculo litteris dabam, nunc, firmitate corporis nata, gratissimi animi sensu urgente, rei publicae impendere, ad officia relaturus sim praecipua. Quae, ut eo feliciter efficere possim, rogavi Ordinem Ictorum Wittenbergensium Spectatissimum, ut mihi aditum ad



ad summos in utroque iure honores concedat. Cui voto cum annueret, permisit mihi, ut propediem inauguralem dissertationem defendam.

Is in utroque examine, quod more subiit, ordine nostro doctrinam suam ita comprobavit, ut iuris Vtriusque Doctoris honoribus Eum dignissimum iudicemus. Quibus rite consequendis ut viam Sibi aperiat, Praefide VIRO ILLUSTRIS atque IURIS CONSULTISSIMO D. ERNESTO GODOFREDO CHRISTIANO KLVEGELIO, Dig. Vet. Prof. Publ. Ord. Curiae Prou. Consist. Eccles. Scabinat. et Facult. Iurid. Vitenb. nec non Iudic. Prou. in Marchion. Lusat. infer. Assessore meritissimo, Fautore honoratissimo, et Collega amicissimo, dissertationem inauguralem: *De Lege Commissoria, speciatim, de Praescriptione actionis ex ea datae ad L. IV. §. II. D. de Lege commiss.* proximo die XIII. April. publice atque solenniter defenditurus est. Ut igitur MAGNIFICVS ACADEMIAE RECTOR, ILLUSTRISSIMI COMITES, PERILLVSTRES LIBERI BARONES, PATRES ACADEMIAE CONSCRIPTI, OMNES DIVINAE HVMANAEQVE SAPIENTIAE DOCTORES, CIVESQVE OMNIUM ORDINVM AGDOCTRINARVM HVMANISSIMI, hunc actum solennem suae concelebrare velint honorifica praesentia, cum Ordinis mei, tum meo nomine, omni, qua decet, obseruantia rogo.

Datum d. XI. April. A. O. R. MDCCXCV.

VITENBERGAE

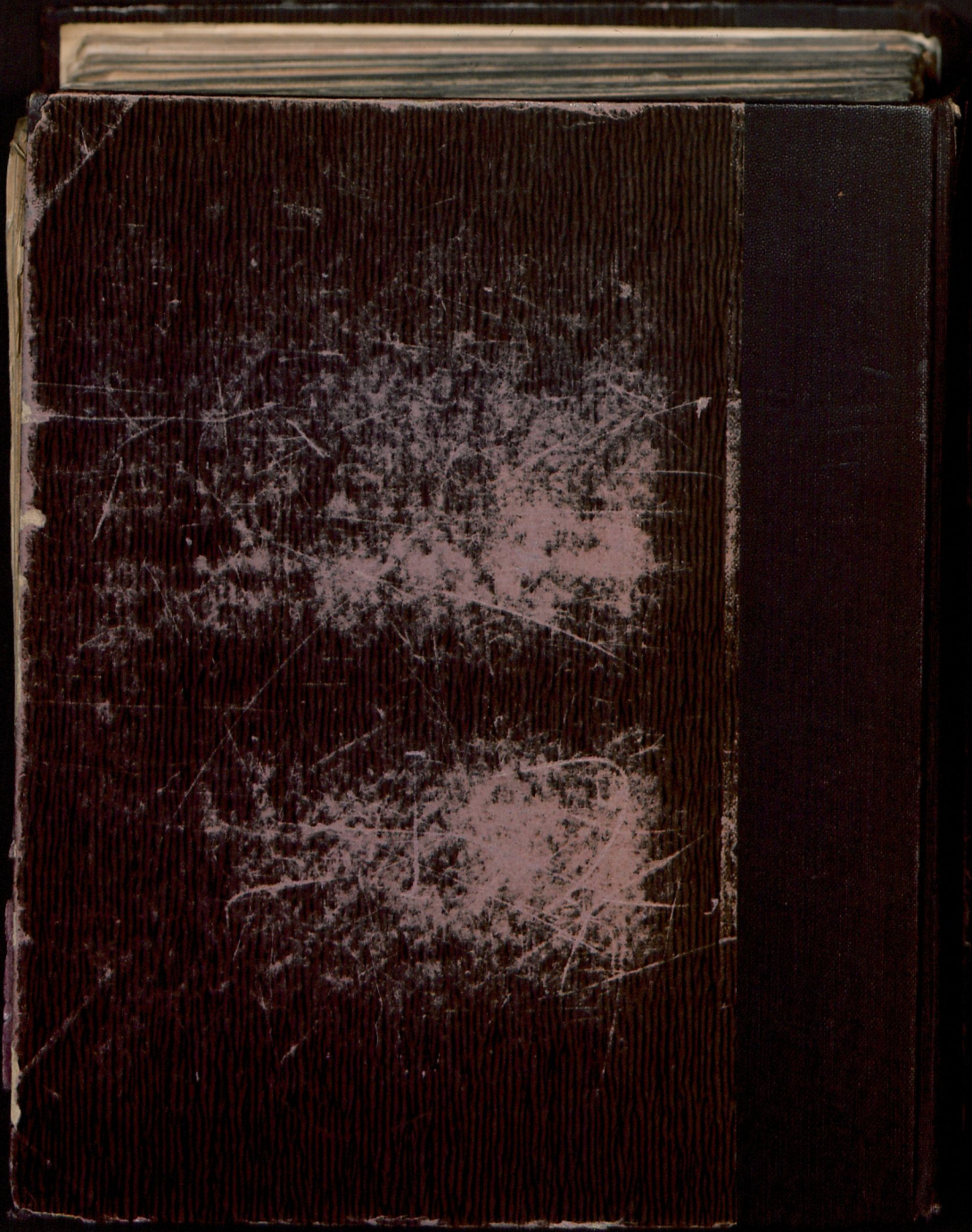
LITTERIS CAROLI CHRISTIANI DÜRRII

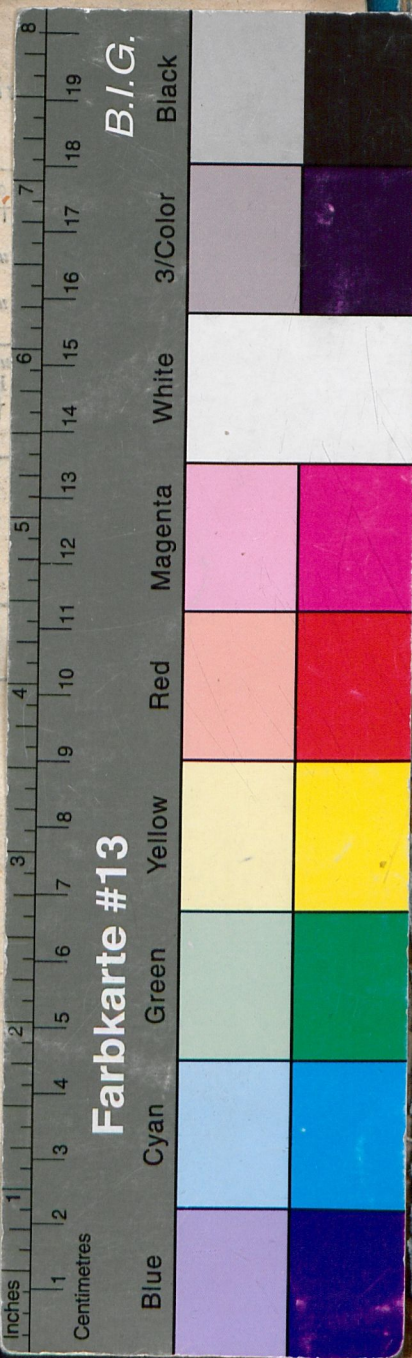
ULB Halle 3
001 558 609



70506







170.
1795/

ORDINIS IVRIDICI
IN
ACADEMIA VITENBERGENSI

M. T.
DECANVS
D. CHRISTIANVS GOTTLIEB
HOMMEL

DIGEST. INFORT. ET NOV. PROF. PVBL. ORDINAR.
CVRIAE PROVINC. ELECT. SCABINAT. ET FACVLT.
IVRID. VITENB. ASSESSOR

LECTORI BENEVOLO
SALVTEM PLVRIMAM DICIT.

Exponuntur
Quaedam de iuribus ecclesiae debitoribus singularibus in mutuo.
